

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 3.

Ljubljana, dne 1. marcija 1900.

VIII. tečaj.

Zaupaj na Boga v vsaki potrebi.

(Povest. Po nem. izvirniku priredil Janko Leban.)

~~Tretje poglavje.~~
Tretje poglavje.

Vse polno veselja.

• **Y**tem se je mati Lenka doma parkrat napol prebudila. Toda ni imela toliko moči, da bi se bila ohrabrila do cela. Vselej je zopet omahnila ter je več ur ležala v nekaki omotici. Naposled pa se prebudi dodobra. Nastal je bil že mrak. Svojih otrôk ni mogla videti; bila je tako trudna, da je še obsedela. „Andrejček“, zakliče za nekoliko časa, ko je bilo vse tiho okolo nje. „Francika, kje sta?“ A ni bilo odgovora. Strah ji je zopet podelil moči. Hitro vstane, teče pred hišico, a tu ni bilo nikogar. Teče h kozi, a koza je bila sama. Nato zvihra okrog hiše ter neprestano kliče svoja otroka. Vse je ostalo tiho . . . Le od spodaj ji je udarjalo na uho šumenje divjega potoka Mrzleka. Velik strah se je polotil njenega srcá; toliko da se je

še vzdrževala na nogah. Sklenila je roke ter goreče prosila Boga, naj ji ne pošlje najhujšega... Na to je tekla k stezi ter je hotela iti nizdolu po hribu. Zdaj ugleda trumo ljudij, ki je prihajala kvišku. Vsi so glasno in živo govorili mej sabo. Zdelo se je, da s povzdignjenimi palicami kažejo naravnost na njeno hišico. „Ah, ljubi Bog v nebesih!“ zaklicala je bolestno. „Morda mi ti ljudje donašajo žalostno novico?“ Niti koraka ni mogla storiti dalje, obstala je, kakor da je vkopana v zemljo!...

„Mati! mati!“ se zdajci začuje od spodaj. „Mi že dohajamo, in videli bode, kaj vam prinašamo! In gospodje prihajajo vsi z mano, in Francika se vozi v vozu.“...

Ob teh besedah steče Andrejček naprej ter brez sape pripoveduje, kaj se je vse zgodilo; kajti deček je komaj čakal, da mati zve vse. In, ko je naposled dospel na vrh in shitel proti materi, tedaj je Lenka objela otroka. Zahvalila je Boga iz vsega srca ter same radosti je bila kakor na novo oživljena. Toda od trenutka do trenutka se je morala bolj čuditi; zakaj za Andrejčkom dospe cela truma mladih gospodov. Vsi so jo pozdravljali zelo prijazno, kakor bi si bili že stari znanci. Dva gospoda sta nosila velik koš na dveh palicah, ki sta ju dejala čez rame. Naposled je prišel še gospod, ki je vodil Franciko za roko. Francika ni izpustila gospodove roke niti takrat, ko je ugledala mater, nego je vodila gospoda naravnost do matere. Dobra Lenka ni vedela, kje bi se začela zahvaljevati; kajti iz Andrejčkovih besed je spoznala takoj, da so gospodje otrokoma storili veliko dobrega. Dobro založeni koš je pričal o tem. Lenka se je obrnila takoj do Barbarosse. Ker je bil največji mej njimi, ga je imela za nekakega vodnika. Zahvalila ga je tako presrčno, da je mladenič bil globoko ginjen. Zdaj se Barbarossa domisli, da bi Lenki lahko dal zdravniški svēt. Zategadelj jo povabi, naj stopi ž njim v kočo ter naj mu pove, kaj jo boli. Lenka je bila tudi tega zelo vesela. V koči je razodela Barbarossi, da sicer ne čuti nikakih bolečin; vendar pa da je takó slabotna, da komaj hodi. Barbarossa jo vpraša, kaj je in pije, in

pove mu natanko vse. Barbarossa stopi zdaj pred kočo ter zavpije z gromkim glasom: „Vse steklenice sem!“ Sam je vneto tekal od prijatelja do prijatelja ter je pobiral steklenice. Naposled je bila vsa miza pokrita s steklenicami. Nekatere so se morale postaviti celo na tla. Lenka je kar onemela, čudeč se Barbarossi. Ta se pa obrne k nji, rekoč: „Kakor vidite, dobra žena, zdravilo smo vam že prinesli s seboj. Vsak dan izpijte dober kozarec in kmalo bode bolje!“

„Ah, dobri gospod“, izpregovori naposled Lenka, „pač sem si včasih mislila, da bi mi dobro dela kaplja vina, če bi jo imela; a toliko vina, toliko!“

„Draga žena“, odgovori Barbarossa: „če kaplja vina dobro stori, več kapelj stori še bolje. Zdaj pa: ostanite zdravi, vi in vajina otroka!“ Ob teh besedah poda Lenki rokó. Ona ga spremlja ven ter se zunaj poslovila od vseh gospodov. Ni mogla nehati z zahvalami. Tudi Francika je zahvalila svojega varuha, kolikor je le znala. Prosila ga je, naj se kmalu vrne. Andrejček je hitel od gospoda do gospoda ter zahvaljeval vsakega. Potem je tekel na čelo gore ter vpil na vse grlo, dokler je še videl odhajajoče gospode: „Bog vam vrni, Barbarossa; Bog vam vrni, Makso!“ Deček si je bil dobro zapomnil ti dve imeni.

Ko sta potem otroka sedela pri materi v koči, sta ji imela veliko povedati. Pojasnila sta ji, kako se je vse godilo: kako sta odšla, da bi si s petjem pridobila kaj kruha za mater, ki je bila zaspala. Pravila sta tudi, kaj se jima je nadalje prigodilo in kako je prišlo do tega, da se je Francika vozila domov. Francika pa ni mogla dopovedati, kako lepo je bilo voziti se. Zdaj so pričeli prazniti koš. V njem je bilo mnogo zavitkov, in iz vsakega zavitka so izmotali nove dobre jedi. Prav na dnu koša pa so bili trije hlebi belega kruha. Te hlebe so bili gospodje naročili še posebe. Andrejček je bil ob tem delu tako vesel, da je zaplesal po sobi ter zopet vzkliknil: „Bog vam vrni, Barbarossa; Bog vam vrni, Makso!“ Mati pa je zagotavljala: „Vidita, oterka moja, to misel je vdahnil gošpodom sam ljubi Bog! A mi bodemo vsak dan molili za dobre gospode. Pozabiti ne smemo tega!“

V tem so gospodje visokošolci veselo korakali nizdolu proti Staremu trgu. Vsi so bili prav glasni. Le Makso, mlad plemenitaš, je bil nekaj časa tih; zdajci pa izpregovori:

„In vendar ni prav! Ne, ni prav! Zdaj smo rešili ubogo ženo in otroka le toliko, da ne umró glada; drugega nismo storili. A vprašam vas: kaj pa naj delajo ti revni ljudje tu gori pozimi; brez gorke obleke, brez jedi, brez vsega? To ne gre, pa ne gre! Nabrati moramo tudi kaj denarja za nje, in to takoj danes! Naš gostilničar pa naj izroči svoto Lenki!“

„Vitez Makso“, odgovori Barbarossa. „Tvoja misel je dobra, a predlog se ne dá izvršiti tako tja v en dan! Ti pozabljaš, da smo na potovanju, da imamo še daleč domov ter potrebujemo denar. Kaj bi torej nabirali v takih okoliščinah? Jaz predlagam nekaj drugega! Mi ustanovimo društvo, imenujmo je Andrejevišče. Vsak ud plača štiri krone na leto. Kot častne ude sprejememo vse gospe in gospodične, ki bi nam dajale potrebnih oblačilic za Andrejčka in Franciko. Ko hitro dojdemo domov, zložimo letni donesek, pridobimo si kaj častnih udov in takoj damo no pošto prvo pošiljatev novega društva.“

Ta predlog je zelo ugajal. Veselo so se mladi gospodje zopet vrnili v gostilnico starotrško. Zunaj je še stala njihova miza, posedli so krog nje in tu, v svetli mesečini, so ustanovili in potrdili „Andrejevišče“.

Kakó se je Lenka čudila, ko ji čez nekej tednov prinese pismonosec na goro tolik zavoj, da ga je komaj porinil skozi hišna vrata. Potem je vrge! zavoj na tla ter si obrisal čelo, rekoč: „Čudim se, Lenka, kako znanje imate tam daleč na cesarskem Dunaju! Tudi na pošti so se čudili temu!“

„Morda pa niste na pravem mestu s svojim zavojem?“ odgovori Lenka.

„Kaj ne bi? Saj znate brati! Pa pogledjte!“ Ob teh besedah pokaže pismonosec s prstom na naslov ter odide svojo pot.

Resnično, na zavoju je bil jasno pisan naslov Lenkin! Zdaj je Lenka razvezala trdno zašite ogle za-

vojeve, in šiv je postajal čedalje rahleji. Otroka sta pozorno gledala na čudni zavoj. Zdajci se razveže vse, a iz zavoja pade dokaj krilic, jopic, rut, čizmov in nogavic. Sredi vsega tega pa se je nahajal zvitek in v njem mnogo mnogo srebrnih goldinarjev. Lenka sklene roke ter začudena vzklikne: „Moj Bog, od kod vse to?“ Zdaj ji Francika poda listič papirja, ki je bil padel iz zavoja. Na popirju pa je bilo pisano:

„Kdor zaupa na Boga,
K sreči ga privede!“

„Ah, mama, saj to stoji v pesmi, ki ste jo naučili naju! Darilo so nam poslali gotovo oni mladi gospodje!“

Da, moralo je pač biti tako! Zdaj je umela tudi mati, da bogata pošiljatev ni došla od nikogar drugega, nego od njenih dobrotnikov. Kakšna hvaležnost je navdajala njeno srce zdaj, ko se ji ni bilo več bati, da jo ločijo od njenih otrok! Dobila je toliko podporo, da bo živela prihodnjo zimo lahko brez skrbi. Vrhu tega sta se ji zdravje in moč zopet vrnila, in to vsled zavžitega vina!

Kako se bode Lenka pa šele čudila, ko dobi k letu zopet tako pošiljatev in tako vsako leto znova! Kajti „Andrejevišče“ je ustanovljeno, a častni udje se vselej spomnijo malih kolednikov, ko njih otroci urastejo to ali ono obleko. Saj so jim njih sinovi in bratje visokošolci, vrnivši se s potovanja, pravili o mladih kolednikih takó ganljivo, da si res smatrajo za dolžnost, pomagati sirotni Lenki in njenima otrokoma!

Lenka pa je listek, ki so ga bili mladi gospodje priložili svoji pošiljatvi, prilepila na debel papir ter ga obesila kot stalno spominsko ploščo v svoji sobi; na listu stojé besede:

„Kdor zaupa na Boga,
K sreči ga privede!“

Bog pomaga vsakemu
Človeku ki ga za
Zai vasi. H Kro

Mimičina pravljica.

Ej, ta naša Mimica . . . ! Punčiko pestuje,
Ajčka jo in ujčka jo, zraven se huđuje:

„Oj ti punči, punčika,
Kaj si tak jokava?
Nočeš mi zaspančkati,
Saj si vendar zdrava!
Bolna nisi, lačna ne,
Mleka sem ti dala . . .
Še zapojčkala ti bom
Morda boš zaspala . . .“

„Tam v deželi, tam v deveti deželi
Je bil moder in dober kralj;
Imel je prelepo gospo kraljico,
In eno punčiko mu je Bog dal . . .
Pa punčika tista, četudi lepa,
— Svileni srajčko je namreč imela
In zlate laske in očke modre —
Vendar včasih zaspati ni htela . . .

Gospa kraljica jo je zibala na moč,
Najboljšega mleka ji piti dajala,
In vendar je vpila še vedno:
„Mama, mama, jaz vstala, jaz vstala!“

Ko vidi kralj, kako ž njo kraljica trpi,
Zasmili se mu na dnu srca:
„O, ti preljuba moja kraljica, kaj praviš,
Zakaj se otrok pomiriti ne dá?“
In stopi s trona in žezlo zlato
Zraven na zid nasloni,
Dene z glave svojo krono drago,
In . . . in . . .“

Ej, ej, vi še čakate,
Da bi vam Mimica pesmico
Do konca spela?
Aj, aj . . . bote čakali še!
Njo samo je pesem tako prevzela,
Da je, ko je punčiko ujčkala,
Z njo sama zaspančkala . . .

Rado Kosár.

Šopek Marijinih čednostij.

III. Pobožnost.

ralj Maceđonski, Aleksander Veliki, je imel mej svojimi vojaki tudi nekega Aleksandra, ki je pa bil velik strahopetnež; kadar je bilo treba iti nad sovražnika, je dobil vedno kak izgovor. Tedaj mu je kralj zapretil in rekel: „Bodi junak in bojuj se hrabro — ali pa ne smeš imeti imena Aleksander.“ — Mi smo kristijani, častilci Kristusa. Marija pa je Kristusova mati. Kakor je Aleksander zahteval, da mora še zlasti vojak, ki nosi njegovo ime, biti hraber, tako nima Marija nobene bolj goreče želje, kakor da jo posnemamo v njenih čednostih. Tudi nam Marija kliče: „Ali me posnemajte v čednostih, ali pa se ne smete imenovati moji otroci, moji častilci!“ To je pa za nas največja sreča, da častimo Marijo kot svojo mater, in zato hočemo posnemati tudi njene čednosti.

Zlasti se lahko vadite, ljubi otroci, v posnemanju njene pobožnosti. Kako lep zgled goreče molitve nam je Marija! Mej vsemi stvarmi na zemlji je ona gotovo najbolj popolno, najbolj goreče molila. Njeno mlado življenje v templju je bilo kakor nepretrgana molitev. V božjem svetišču stare zavêze, kjer je oblak naznanjal božjo pričujočnost, se je njena duša topila vročih čustev ljubezni in česčenja do božjega veličanstva. Malo nam pripoveduje sv. evangelij o Mariji, toda skoraj vselej, kadar nam govori o njej, beremo, da je bila Marija zamaknjena v molitvi, ali da je bila v templju ali pa pri Jezusu. Ko pride angelj k nji z veselim oznanilom, jo najde v molitvi. Pri obisku svoje tete Elizabete zapoje prekrasno zahvalno pesem. Kdo bi mogel popisati vse molitve in zdihljeje, ki so ji vreli iz prepolnega srca, ko je imela v svojem naročju Jezusa ali je bila sploh v njegovi bližini. In kadar je slednjič Jezus na gori Kalvariji samega sebe daroval nebeškemu Očetu,

Trije najplemenitejši vzorniki Marijinih otrok.

kako je takrat svoje misli, molitve in prošnje sklepala z Jezusovimi, da je tako postala nam prelep zgled, kako naj bomo mi kristijani pričujoči pri tej daritvi, ki se vsak dan ponavlja pri sv. maši. Ko pa je Jezus šel na Oljski gori v nebesa, tedaj se je pa tudi njeno srce odtrgalo svetu. Živela je sicer na svetu, pa njeno življenje je bilo bolj pri Bogu, pri Jezusu v nebesih. Res presrečna je bila Marija; na zemlji je bila ves čas čudovito združena z Bogom!

Dobri otroci radi posnemajo zgled svoje matere. Skušaj, ljubi otrok, posnemati zgled svoje nebeške matere. Kar se boš navadil v mladosti, delal boš potem lahko vse življenje.

Za časa preganjanja kristijanov je v Cezareji v pokrajini Kapadociji desetleten deček Ciril očitno spoznaval vero v Kristusa. Paganski sodnik je menil, da bo lahko pregovoril otroka, da bo zatajil Boga. Ukazal mu je pokazati grmado, tezalnico, rabeljev meč in slednjič biče, da bi se desetletni deček prestrašil. Toda otrok stanovitno odgovarja: „Vašega žuganja se ne bojim; verujem v Jezusa Kristusa, pravega Sinu božjega!“ Sodnik ga sedaj vpraša, kdo ga je naučil teh nauk, zaradi katerih bo moral sedaj trpeti. Otrok pa ne taji, ampak odločno zatrdi: „Mati so me učili verovati v Jezusa Kristusa; jaz spoznam, da je on pravi Bog!“ Pri teh besedah otrok ostane in sodnik ga ukaže umoriti. Vesel nagne otrok svojo glavo pod meč in umrje za Kristusa.

Tako stanovitno je izpolnoval mladi mučenik Ciril nauke svoje matere. Ali boš ti, ljubi otrok, manj spoštoval svojo nebeško mater Marijo? Ali ne boš tudi po njenem zgledu rad in pobožno molil? *A. Stroj.*

Ne zameti . . .

Ej, kako zameta sneg
Gore in ravni,
Še zamesti hoče nam
Nove te sani.

Le zametaj srebrni sneg,
Le zameti nam sani,
Samo ne zameti ti
Mlade sreče mi!

Ljudmila Modičeva.

Cigani.

(Spisala Štivalska.)

»**K**od si se pa potepal tako dolgo, ti pohajač ti«, tako je pozdravila mati ravno došlega sina. »Šola se menda konča ob štirih, a sedaj je že pet, od šole domov rabiš le tri minute, tedaj kje si bil tako dolgo?«

Nekaj časa je stal s sklonjeno glavo kakor grešnik, ki spozna svoj greh; a ko je videl, da mati ne namerava hujšega, ojunačil se je ter dejal:

»Mati, saj veste, da so nad bregom cigani. Rado-veden sem bil, kaj počenjajo ti ljudje, šel sem jih gledat.«

»Kaj tebe brigajo cigani! Da bi te vzeli, vidiš, ter šli s teboj po svetu, bi se ti lepa godila. Da mi ne greš nikoli več v breg in pa sploh nikamor po šoli. Naravnost pridi domov, po cestah se ne smeš ustavljati. tam se gotovo ne naučiš nič dobrega.«

S tem se je končala za našega Francka, — tako se je namreč imenoval — materina pridiga. V srcu je sklenil, da pride vsak dan naravnost domov, in da noče jeziti več matere, ki je tako dobra. Naš Francek bi bil res izpolnil obljubo, a kaj, ko so skušnjave tako velike! Vedel je namreč, da cigani se z jutrajšnjim dnevom odpravijo iz vasi. Zanimalo ga je vse. Njih govorica, njih jed, njih obnašanje. In vrhu tega so imeli še cigani tako velikega dečka kakor je bil naš Francek. In lep je bil ta ciganček! Črni kodri, črne oči, črna polt, to vse skupaj tako lepo, da se je človeku smilil brhki deček. In tudi naš mali znanec ga je rad gledal, ter bi se bil morda rad igral z njim. Seveda povedal tega ni, a lahko si mislimo tako.

Drugi dan se je odpravljal Francek v šolo. Povedati pa moram, da je ta veliki učenec hodil šele prvo leto v šolo, torej ni čuda, če so se mu misli včasih zmešale, da je premnogokrat mislil na igrače rajše kakor na berilo. Tako tudi danes. Njegove misli so begale le k ciganom. Vedno in vedno jih je imel pred očmi. Bal se jih ni, kaj še! Rad bi ostal pri njih, ter poslušal njih govorjenje.

„Kje si pa strgal hlače včeraj, France?“ vzdramil ga je materin glas.

„Ne vem, saj nisem nikamor plezal.“

„Nekam že; hlače se niso same strgale. Moram te obuti v nedeljske, a pazi, da jih ne zamažeš, ker bo sicer šiba pela. Pa hiti, hiti, bo kmalu osem.“

Tekel je v šolo.

V šoli ga je ves čas mučila skušnjava, ne bi li šel še danes zadnjikrat pogledat v breg. A vendar premagal je srčno ter po šoli tekel naravnost domov. Popoldne pa je bilo huje. Ni mogel, pa ni mogel več prestati. Sklenil je, da pojde pred šolo le jeden hip, mati tako ne boďo vedeli. Rečeno, storjeno.

Odpravil se je, a ne da bi šel po ravni poti mimo cerkve v šolo, ubral je stezo, ki vodi v breg. Kakor bi švignil, je bil že skrit za gostim drevjem in grmičjem, ki je rastlo ob potu. Srečno je prišel do ciganov. Spravljali so svojo prtljago na voz in ob vozu je stal naš znanec, mali ciganček. Starejša ciganka je še kuhala v velikem kotlu polento, tu pa tam je zarežala na jednega ali drugega izmej družbe.

Francek je gledal bolj od daleč to družbo, ki je kaj slastno jedla ravnokar skuhano polento. Pozabil je popolnoma, kam je bil namenjen. Ura je že davno odbila dve, a Francek ni imel najmanjše misli na šolo. Ko so vse pojedli, spravljali so še zadnje reči na voz. V tem se približa ciganka, katera je poprej kuhala, in vpraša Francka:

„Kaj čakaš tukaj?“

Ni vedel odgovora.

Kar nakrat bila je vsa ljubezniva ž njim.

„Pojdi sem, pojdi, kaj se bojiš?“ Pobožala ga je po licu.

Najrajši bi bil bežal, tako grda se mu je zdela ta žena.

„Pa kako lepo suknjico imaš, pokaži no, če bi pristojala našemu Janošku.“

Da bi se obotavljal, ni mu prišlo na um. Pa saj ga je ciganka tako naglo slekla, da sam ni vedel, kdaj.

„Pa hlačice imaš tudi nove. Naj pomeri še hlačice, ti pridni deček ti!“

To je bilo našemu Francku preveč. Jokati je začel, da so mu solze, debele kakor leščniki, padale po licih.

Prav dobro se je podala Janošku ta obleka.

„Pa' bos tudi ne more biti naš Janoš; sezuj se, sezuj, da mu pomerim še čevlje.“

Kako veselo je gledal Janoš, saj menda kar živi, ni bil tako oblečen kakor sedaj. A tako veselo ni gledal naš Francek, ko je ostal v sami srajčki na travi. Cigani so odpravili vse na voz in se odpeljali.

„Z Bogom, mali“, klicala mu je ciganka v pozdrav.

Sedaj se je še le dobro zavedel vse svoje nesreče! Knjiga je ležala v travi, zraven nje tablica in pisalo! On pa v sami srajčki!

„Kako pojdem domov, kaj mi porečejo mati?“ Jokal je in jokal ter skrival gole nožice pod srajčko.

Kar sliši vpitje otrok v vasi. Vračali so se iz šole domov.

„Oh, kaj bo, če me vidijo? Mati, mati!“ zdihoval je in jokal, da bi se smilil trdemu kamenu.

Počasi je pritapal skoraj do ceste. Tam se je skril za grm in čepel, da bi ga nikdo ne videl.

Mislil je, da so otroci že odšli, pokukal je na cesto, nagnil se je preveč ven, tako da ga je videl sosedov Andrejec, ki je počasi stopal z dvema tovarišema. Pritekel je pogledat, kaj se godi, a kar obstal je, videč Francka v takem položaju.

„O, prosim te, Andrejec, pojdi k materi, pokliči mojo mater.“ Komaj je izgovarjal besede, tako je jokal.

Andrejec je res tekel in že na cesti je vpil v jedni sapi:

„Kuma, kuma, vaš Francek — tako joče, — nesreča! Tecite, tecite!“

Pritekla je uboga žena in ž njo še par sosedinj in otrok.

„Kaj pa je?“ vpraševala je v strahu.

„Ne vem, tecite, jaz ne vem!“

Pritekli so na mesto, kjer je čepel Francek, obkrožen s tovariši, kateri so bili pritekli, ko so slišali vpitje.

„Za božjo voljo, kaj je mrtev?“ zaječala je reva vsa v strahu.

„Ne, ne. Kaj govorite; nič hudega mu ni“, odgovoril je večji deček.

„Moj Bog! Povej vendar, kaj ti je?“

Vzela ga je v naročje in ogledovala, je li še čvrst in zdrav. Ogrnila ga je s predpasnikom ter nesla domov. Vpraševala ga je, kje je obleka, čevlji, a besede ni mogla izvleči iz njega.

Ko ga prinese domov, položi ga v posteljo. Ko se je nekoliko pomiril, jel je pripovedovati, kako se je zgodilo ž njim.

„A, tako, tako! Kaj sem ti pravila sinoči? Moj Bog, da tako kmalu pozabiš moje nauke. Koliko strahu sem prestala radi tvoje neubogljivosti! Danes si menda dovolj kaznovan, ni ti treba moje kazni, čeravno bi jo še zaslužil!“

„Mati, jaz ne pojdem več v šolo, otroci se mi bodo smejali.“

„Ti pojdeš v šolo! Naj se ti pa smejejo, saj zaslužiš. Si grešil, pa se še pokori! A sedaj nimaš obleke, čevljev, to, to pomisli.“

„Prosim vas, mati, pojdite vi z mano, saj vas bom zmiraj slušal in nikdar več vas ne bom jezil.“

„Ne vem, kako bo. Če bi vedela, da izpolniš svojo obljubo.“

„Bom, bom, mati!“

In res drugi dan je mati spremila Francka v šolo.

Z zanimanjem je poslušal gospod učitelj, kar mu je pripovedovala mati.

„No, Francek, ali bodeš še hodil gledat cigane?“ dejal je smehljaje se.

„O ne, nikoli več“, odgovoril je Francek.

„Vidiš, tako se godi otrokom, ki ne slušajo svojih starišev. To se ti je zgodilo, ker matere nisi ubogal. Če bi jih bil, ne bilo bi sedaj vsega tega. Prišel si ob obleko, čevlje, šolo si zanemaril, materi naredil tako veliko skrb! Kaj pa bo, ko pridejo oče s semnja in jim mati povedó! Obljubi jim tukaj pred svojimi součenci in pred menoj, da jih hočeš vedno slušati, ter jim nikoli več ne delati take skrbi.“

„Ne mati, ne bom nikoli več!“

„No, dobro torej. Danes je poravnano. Ko bi pa še kdaj iz neubogljivosti delal take skrbi, potem pa se drugače dogovorimo.“

Obrnil se je do drugih otrok ter jim dejal: „Vam pa, otroci, ukažem, da ne dražite Francka. Skesan je, žal mu je gotovo. Tu imate vzgled, kako naglo pride kazen tako ali drugače za onim, kateri ne sluša svojih starišev. To vam bodi v svarilo!“

„Hvala lepa, gospod učitelj“, dejala je mati ter se poslovila.

Kako je izpolnjeval Francek obljubo, temu v dokaz naj vam povem le to, da je postal najpridnejši in najboljši otrok v vsej vasi.

Ciganov pa ni mogel pozabiti.

B e r a č .

Tam gori, tam gori
Na limbarski gori
Ubog je beraček sedel.

Na kraju kamnitem
S solzami oblitom
Pobožne vam pesmi je pel.

„Še danes, še danes
Bo slepi vam Janez
V nadlogo, dobrotni ljudje,

A jutri ob zori
Pa pel bo že gori,
Kjer zvezdice zlate gore!“

Mračni se. Tajnostno
In tiho, skrivnostno
V zvoniku se zvon oglasi..

Beraču ob strani
So angelji zbrani...
Slušaje njih glase zaspi..

Dani se, dani se,
Nebo pa žari se...
Ne poje več pevec ubog.

Sinoči veselo
Duhov ga krdelo
Rešilo je zemskih nadlog..

Dani se, tajnostno
In tiho, skrivnostno
Trepeče iz line vam don:

„Umrl je, umrl je,
Oko v smrt zaprl je,
Poslušaj nebeški že zvon!“

Andr. Rapè.

49. Tolažba.

Con moto.

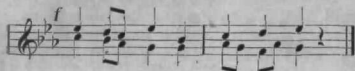
P. Angelik Hribar.

1. Ti - ho, ti - ho, Ton-ček ma-li, O ne jo - kaj
2. Kó - se na - šel šem v gošča-vi, Sko-ro bo - de-
3. Ta no - ži-ček, ki so ma-ti Da - li mi za
4. In pa té - le de - se - ti-ce, Od o - če - ta

1. se ta - kó; Ma-ter so ti po-ko-pa-li,
2. jo god - ni; Pa ni-ko-mur nič ne pra-vi,
3. god ga, veš? Ná ga, tvoj je, le jo - ka-ti,
4. jih i - mam; Ko-šek ja-god, kos po-tvi-če,

1. To je pač straš-no hu - dó!
2. Vse i - mel boš, rev-ček ti,
3. Lju-bi Tonček, se ne smeš.
4. Kar i-mam, vse rad ti dam.

Jož. Stritar.

Moder odgovor.

Lansko leto meseca novembra se je bila v mnogih krajih raznesla novica, da bode konec sveta. Brez potrebe so se mnogi ljudje zelo bali. Mej drugimi se je nek osemletni deček bogoljubnih starišev na Dunaju močno bal in kar ni mogel skrivati svojega strahu. Ker so mu nagajali zarad te bojazljivosti, je rekel starišem: „He, vi že lahko govorite in se smejete, ko greste lahko k spovedi, jaz pa še ne hodim k spovedi, in v osmih letih se že kaj nabere!“

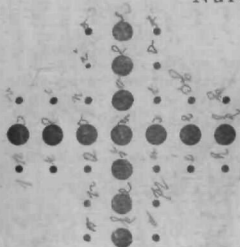
Osveta ali maščevanje.

Hlapec, ki se je nekaj sporekel s starejšo dekle, se je po kosilu na dvorišču hvalil svojemu tovarišu: „Veš, Martin, jedno sem nakuril danes naši Meti, da jo bo pomnila.“ — „I, kaj tacega, Jože?“ — „Ne ugameš, ne!“ — „Pa vendar: kaj?“ — „H kosilu me je klicala, pa nisem šel.“ — „A-a-a! To pa to!“

Dobracec.

Naloga.

Namesto vsake točke postavite jedno izmed nastopnih 33 črk: a, a, e, e, i, i, i, k, k, k, k, l, l, m, n, n, o, o, o, o, o, o, o, p, p, r, s, s, š, š, t, v, in jih razvrstite tako, da se bodo brale v posameznih vrstah besede tega-le pomena: 1. žuželka, 2. neka prst, 3. mesec, 4. slaven mladino ljub, 5. del cveta, 6. rokodelec, 7. del glave; četrta beseda se čita tudi v sredini od zgoraj navzdol, kakor kažejo debele točke.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. listu.)